

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 207/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., T., zastúpeného P., s. r. o., T., v mene ktorej koná advokát JUDr. M. P., vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Trnava sp. zn. 31 Cb/76/2009 z 18. januára 2010, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob/183/2010 z 30. júna 2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 58/2010 zo 4. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2012 doručená sťažnosť P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Cb/76/2009 z 18. januára 2010, Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Cob/183/2010 z 30. júna 2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 58/2010 zo 4. augusta 2011 (ďalej aj „namietané rozhodnutia“).

Sťažovateľ uvádza, že 29. mája 2009 podal návrh na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 15 Cb/35/2007 o zaplatenie sumy 24 926,70 € s prísl.

Okresný súd jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietol 18. januára 2010. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil 30. júna 2010.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie 31. augusta 2010 z dôvodu, že mu namietanými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (sťažovateľ sa nemohol k návrhu vyjadriť a vo veci nebolo nariadené žiadne pojednávanie za účelom vykonania dôkazov). Najvyšší súd namietaným rozhodnutím však dovolacie konanie zastavil. Podľa sťažovateľa zastavením dovolacieho konania najvyšší súd porušil jeho označené základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru.

Právny zástupca sťažovateľa v sťažnosti poukazuje tiež na to, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu malo byť doručené sťažovateľovi až 12. februára 2012, čím je sťažnosť ústavnému súdu podaná včas a v zákonom ustanovenej lehote.

Sťažovateľ na základe uvedeného v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že namietanými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne žiada, aby ústavný súd zrušil namietané

rozhodnutia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa aj úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti sťažovateľa, z jej príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľa namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nadobudli právoplatnosť podľa vyznačenej doložky právoplatnosti ešte 11. augusta 2010.

Vo veci bolo podané aj dovolanie sťažovateľom, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 58/2010 zo 4. augusta 2011 tak, že dovolacie konanie zastavil. Na základe predmetného spisu ústavný súd zistil, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu podľa vyznačenej doložky právoplatnosti nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 2011 (č. 1. 58 spisu).

Okrem toho zo spisu vyplýva, že sťažovateľ predmetné namietané rozhodnutie najvyššieho súdu prevzal osobne 4. októbra 2011 podľa podpisu na doručenke pripojenej k tomuto rozhodnutiu, pričom v spise okresného súdu sa nenachádza iný dôkaz o tom, že sťažovateľ mal prevziať písomné vyhotovenie rozhodnutia najvyššieho súdu až 12. februára 2012, ako to tvrdí v sťažnosti. O tom sa mohol osobne presvedčiť aj advokátsky koncipient advokátskej kancelárie, ktorý nahliadol do spisu 14. marca 2012.

Na základe uvedených zistení mal teda ústavný súd za riadne preukázané, že sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu je podaná zjavne oneskorene, pretože sťažnosť podal sťažovateľ ústavnému súdu na pošte až 3. apríla 2012.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v čase, keď mu bola doručená predmetná sťažnosť, už uplynula zákonom ustanovená dvojmesačná lehota pre tento druh

konania pred ústavným súdom (obdobne napr. IV. ÚS 164/04). Ústavný súd sa preto jeho námietkami bližšie nezaoberal a vzhľadom na tieto skutočnosti sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2012